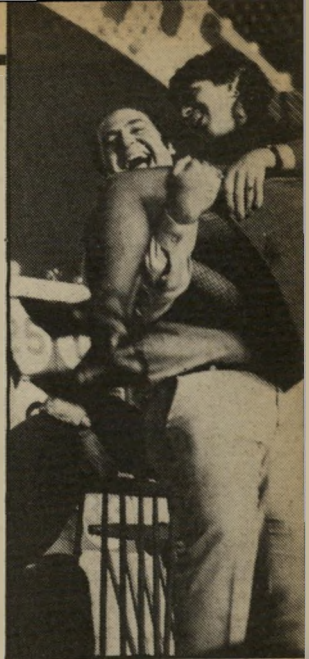

(המשך מעמוד 55)

לבימה, אני נותן לו להרגיש שאני שווה לו בדרגה, ושאתי בראש אחד איתו. אני חושב שלכן הוא נותן בי אמון, כי אנחנו יחד מאותה המישפחה. אני לא נותן לו להרגיש שהוא נחות. אני צוחק איתו ונהנה איתו. את זה אנשים, לדעתי, אוהבים. אני מבטל את המרחק ביני ובינו וגם ביני וכין הקהל. כל מה שאני עושה על הבימה היום לא חדש לי. אני משעשע קהל כבר 20 שנה. רק מימד הגודל השתנה. אני יודע מהנסיון מה הקהל אוהב. במצב של היום אני יודע שקהל רוצה לצחוק ולא חשוב לו איך יצחיקו אותו ומה יעשו לשם כך. קהל שונא להשתעמם. במשך כל השנים סיגלתי לי צורת מופע, את הדברים שהולכים. אנשים אוהבים אקשן.

כל השעות האלה אני לא נותן לקהל לנח, אף לא לשניה אחת. חבל על הזמן שלהם. אם אני מרגיש שמהוה הולך להיות מת, אני צועק משהו שהקהל לא יפסיק לרגע לצחוק. אלה דברים ברזוקים, הם לא חדשים.

תשובה מהמורתן: מה חושב מאיר רמז, הברון החדש, על רמת האנשים המגיעים למופעיו?

לשמיים הקדיש המנחה שעשועי ילדות. יצהר מסביב לכיסאות, בליווי גוזיקה. כשעל הידיים חתיכה.

בננה או... לכאורה הציע המנחה חד-הלשון מישחק תמים. תיפתחו פה גדול! הוא הורה לבנות שהתנדבו לעלות על

הבימה, ותנגסו בבננה כמה שיותר. מי שתצליח להשיג את קצה הבננה הקצר ביותר, תיזכה בפרס. המישחק המלווה אסוציאציות עורר צחוק בקהל.

שמעתי כבר. אבל זוהי טעות לחשוב שרמת האנשים שבאים נמוכה. שלישי לפחות הוא קהל על רמה די גבוהה. זה בדרך-כלל קהל פאסיבי שאינו משתתף בחיננה, אבל נהנה לא פחות מכל האחרים. מי התחיל עם הרעיון שהוא כמו נוה ירוק במידבר הכלכלי היבש של היום? הרעיון הוא לא ישראלי מקורי, הוא הובא לכאן מארצות-הברית. גם דויד

את המעיוזים. אם חלמתי שאגיע למופע בגודל שכזה? כמו שהמופע הזה עלה, כך הוא גם יכול לרדת. בשבילי זה כמו מסיבת-סיום לכל נסיוני בתחום הזה, כאילו קיבלתי סוף סוף את תעודת-הבגרות שלי במיקצוע הברננות. האם הדתיים של תל-אביב עוד לא התחילו לרדת לחיות? כבר היו לי כמה טלפונים הביתה, גם ביום שבת. מכאלה שרצו לראות את המופע ולא הירשו

אי-שי-ביטוח דמת-גני בן 40, בעל חיים מסודרים, אשה ושני ילדים, הוא המנחה של מישחקי והימורי המין

לעצמם מפאת חילול שבת. אמרתי להם שבמשך הזמן בטח נעשה עוד מופע, שיתקיים באמצע השבוע, ואז גם הם לא יפסידו." **דינה רנן**

בר, המפיק בפועל של המופע וגם יגאל שילון, איש הפעולות המוויזואליים של המופע, טוענים על זכויות הבאת הרעיון. בינתיים כל השלושה חוגגים את מירוצו, לא לפני שמאיר רמז התנה תנאי שהיה חשוב מאוד עבורו: "ידעתי שזה לא יהיה מושלם, אם לא אשתף את כל הנוכחים בשעשועים ולכן הצעתי להפיץ ביניהם כרטיסי-מיספרים, עניין שדומה ברעיון למישחק הבינגו, אך שונה ממנו, כי בינגו נחשב אסור. "לא רציתי שרק הקופצים לבימה יהיו אלה שישתתפו, וששאר הכישינים ושאנים מעזים ישבו פאסיביים." רמז אילץ את כל הנוכחים להתק לכרטיסי-המיספרים כשמדי כמה דקות של הפוגה ממישחק כלשהו, הוא מחזיר אותם לכרטיסי-המיספרים שבדיהם על-ידי גילוי מיספר נוסף חדש על הבימה. כך יכלו לזכות בפרסים ובעליה לבימה גם אלה שלא התכוונו אפילו ליטול חלק פעיל בחגיגה המצחיקה. הפרסים יקרי-הערך, הצחוק הבל-תיפוסק והאקשן המפתיע מרי רגע שיעבר מיספר צופים, שהשתתפו בשמונה מתוך 12 המופעים שהתקיימו עד היום. גם על כך יש למאיר רמז תשובה מהמותן: "אני לא מעלה אף פעם אדם שאני מכיר ממופע קודם. אני לא יכול לסבול זאת. אני אוהב לעשות דברים חדשים כל פעם, לכן המופע שלי לא משעמם. אני גם לא מספר בדיחות, אני לא יודע איך אני מצליח להצחיק בלי לספר אף בדיחה אחת."

האם הפרסים יקרי-הערך הם ששולטים בנפשם ובהתנהגותם של המשתתפים עד כדי התערטלות טוטאלית? אנשים, מהנסיון שלי, לא הכפף מעניין אותם, מעניין אותם הפרס. כשהכנסנו את מוטיב הקאזינו עם גלגלת הרולטה, ידענו שזה יכבוש

אטומים לא זעה ולא נעה במשך כל המישחק. גם כשערך המנחה על גופה ניסוי מישוש, הצחיקה אדישותה את הקהל. הנחייתו עזרה למשתתפים.

האם היא אדישה המשתתפת ה- צעירה שעמדה מול הקהל לבושה בגדיים מינימלי ומישקפיים

פרסים זאב, שהיה בין ה- משתתפים הראשוני ניס. הצליח לזכות בפרסים שידיו כמעט לא הצליחו לשאתם. בשובו לאשתו שחיכתה לו באולם.